Dosarul nr. 3-2830/2025
2-25163694-12-3-24112025

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

12 februarie 2026 mun. Chișinău

Judecătorul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, Rodica Nicula, specializat în materia contenciosului administrativ, examinând în procedură scrisă, acțiunea de contencios administrativ înaintată de Igor Spînu împotriva Inspectoratului Național de Securitate Publică, terț Asociația Obștească „Centrul Național de Prevenire a Abuzului față de Copii” cu privire la constatarea încălcării dreptului la acces la informații de interes public și obligarea prezentării informație,

c o n s t a t ă :

Pretențiile reclamantului:

La 24 noiembrie 2025, Igor Spînu a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Național de Securitate Publică, terț AO „Centrul Național de Prevenire a Abuzului față de Copii” solicitând constatarea încălcării dreptului la acces la informații de interes public și obligarea prezentării informație solicitată prin cererile depuse cu nr. S-1421/25 și nr. S-1417/25 din 20 octombrie 2025.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că la 20 octombrie 2025 a remis în adresa Inspectoratului National de Securitate Publică două cereri, în temeiul Legii privind accesul la informațiile de interes public, acestea fiind recepționate și înregistrate la 20 octombrie 2025, cu nr. S-1421/25 și nr. S-1417/25.

La 30 octombrie 2025, Inspectoratul National de Securitate Publică a remis un răspuns, în scris în adresa reclamantului, dar care nu conține răspuns la toate întrebările formulate și nefiind eliberate de autoritate actele solicitate.

Cu răspunsul formulat de Inspectoratul National de Securitate Publică, reclamantul nu este de acord, consideră că acesta este incomplet, autoritatea nu a furnizat date complete, contravine legii și principiului proporționalității reglementat de norma art. 29 din Codul administrativ, care statuează că o măsură întreprinsă de autoritățile publice este proporțională dacă: a) este potrivită pentru atingerea scopului urmărit în temeiul împuternicirii atribuite prin lege; b) este necesară pentru atingerea scopului; c) este rezonabilă.

La caz, reclamantul constată că răspunsul și refuzul autorității nu este complet și proporțional, nefiind în corespundere cu cele trei criterii stabilite de norma legală

citată supra.

Reclamantul invocă aspecte cu privire la fals în actul public emis de Inspectoratul National de Securitate Publică din 30 octombrie 2025 și informațiile din document, care nu corespund adevărului, și, totodată, prevederilor actelor normative impuse de legiuitor.

Astfel, reclamantul opinează că documentul emis de autoritatea publică la 30 octombrie 2025, conține erori de drept și un viciu fundamental al accesului la informație, care în consecință duc la vătămarea drepturilor solicitantului (reclamantului), prin activitatea pârâtului.

Conform art. 53 alin. (1) din Constituție, persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului și repararea pagubei.

Reclamantul şi-a întemeiat acţiunea conform prevederile art. 3, 5, 10 alin. (1), 11 alin. (1), 14 alin. (1)-(2), 17, 20, 22 alin. (1), 206 alin. (1), 207 alin. (1), 208 alin. (4), 209 alin. (3) din Codul administrativ.

Suplimentar, reclamantul face referire la prevederile art. 25 alin. (1)-(2) al Legii privind accesul la informațiile de interes public nr. 148 din 09 iunie 2023, care statuează că orice persoană care revendică dreptul de acces la informațiile de interes public poate contesta în instanța de judecată orice acțiune sau inacțiune a furnizorilor de informații prin care s-au încălcat prevederile prezentei legi.

Contestarea acțiunilor sau inacțiunilor furnizorilor de informații se realizează prin depunerea unei acțiuni în contencios administrativ, care se înaintează și se examinează în conformitate cu prevederile Codului administrativ, fără respectarea procedurii prealabile, cu excepțiile și completările stabilite de prezenta lege. În partea ce ține de procedura contenciosului administrativ, toți furnizorii de informații sunt asimilați autorităților publice.

În acest sens, a reținut că, la caz, respectarea procedurii prealabile nu se impune.

Reclamantul menționează că accesul la informațiile de interes public constituie un drept fundamental al persoanei de a fi informat, o modalitate de control asupra activității autorităților/ instituțiilor publice, de stimulare a formării opiniilor și participării active a populației la procesul de luare a deciziilor în spirit democratic.

Articolul 34 din Constituția Republicii Moldova, prevede expres că dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit. Autoritățile publice, potrivit competențelor ce le revin, simt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal.

Reclamantul a mai citat şi prevederile art. 3, 4, 5, 6, 13, 14, 15, 19, 20, 21, 23

alin. (1)-(2), 24, 28 din Legea nr. 148 din 09 iunie 2023 privind accesul la informațiile de interes public.

În baza normelor legale citate supra reclamantul indică că subiecți ai raportului juridic ce ține de asigurarea accesului la informare sunt solicitantul și furnizorul de informație. Solicitant poate fi orice persoană, fizică sau juridică ce solicită informații de interes public în condițiile legii, prin înaintarea unei cereri de comunicare a informațiilor de interes public. Totodată, reieșind din prevederile art. 5 din Legea nr. 148 din 09 iunie 2023, furnizorii de informații sunt: a) autoritățile publice; b) instituțiile publice; c) întreprinderile de stat și întreprinderile municipale; d) persoanele juridice de drept privat controlate de furnizorii de informații prevăzuți la lit. a)-c), în conformitate cu art. 203 alin. (3)-(7) din Codul civil nr.1107/2002; e) persoanele juridice de drept privat care prestează servicii publice, servicii publice de gospodărie comunală sau servicii de decontare; f) întreprinderile energetice care desfășoară activități în domeniul gazelor naturale, al energiei electrice sau al energiei termice; g) asociațiile profesionale și organele de autoadministrare, constituite prin lege, ale profesiilor din sectorul justiției; h) partidele politice.

Din prevederile legale rezultă că furnizor de informație este posesorul informațiilor oficiale, care reprezintă acele informații care au fost elaborate, selectate, prelucrate, sistematizate și/ sau adoptate de organe ori persoane oficiale sau puse la dispoziția lor în condițiile legii de către alți subiecți de drept.

În sensul prezentei legi, informații de interes public sunt toate informațiile deținute de furnizorii de informații, indiferent de suportul de stocare (pe hârtie, în formă electronică sau în orice alt format).

În baza art. 21 alin. (1) din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative.

Procedura administrativă se realizează într-un mod simplu, adecvat, rapid, eficient și corespunzător scopului. Procedura administrativă se realizează în scris, dacă caracterul urgent al măsurii nu cere o realizare verbală a procedurii administrative. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică, în sensul art. 17, sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Potrivit art. 64 din Codul administrativ, autoritatea publică este obligată să soluționeze o cerere potrivit competențelor sale și în termenul stabilit de lege. Refuzul de a primi sau a examina o cerere se consideră drept respingere a cererii. Aceeași regulă se aplică și în cazul nesoluționării unei cereri în termen legal. Calcularea termenelor în procedura administrativă se efectuează în conformitate cu prevederile art. 259-266 din Codul civil.

În conformitate cu art. 78 alin. (1) din Codul administrativ, procedura

administrativă se finalizează prin efectuarea unei operațiuni administrative sau prin emiterea unui act administrativ individual, respectiv încheierea unui contract administrativ

Potrivit art. 141 din Codul administrativ, (1) un act administrativ individual este nul dacă conține un viciu deosebit de grav și acest lucru este evident în cadrul aprecierii concludente a tuturor circumstanțelor care se iau în considerare. (2) Un act administrativ individual este, de asemenea, nul: d) dacă la emiterea lui a contribuit o persoană care nu are dreptul să participe în procedură administrativă conform art. 49 alin. (1); f) în alte cazuri prevăzute de lege. (3) în cazul nulității parțiale a unui act administrativ individual, acesta este nul în totalitate dacă autoritatea publică nu ar fi emis actul administrativ respectiv fără partea lovită de nulitate.

Totodată, reclamantul notează și prevederile art. 16, 30, 31, 32, 38, 94, 118, 120, 132, 218, 219, 224, 225 din Codul administrativ.

Mai mult, susține că potrivit Hotărârii Curții Constituționale nr. 3 din 20 ianuarie 2015, §41 importanța principiului legalității presupune ca legea să fie respectată, această exigență există nu doar pentru indivizi, dar în egală măsură și pentru autoritățile publice și private, în măsura în care legalitatea vizează actele agenților publici, exigența este ca aceștia să acționeze în limitele atribuțiilor care le-au fost conferite de lege.

Autoritatea publică pârâtă trebuie să tranșeze litigiul și să utilizeze toate mijloacele posibile și admisibile pentru implementarea legii, elocventă în acest sens este concluzia Curții Europene a Drepturilor Omului care a reiterat principiul conform căruia scopul Convenției nu este de a proteja drepturile teoretice sau iluzorii ci cele concrete și efective.

Având în vedere cele menționate, reclamantul conchide că pretențiile deferite judecății sunt întemeiate, iar informația solicitată reprezintă în interes personal și justificat pentru ultimul, iar careva restricții privind accesul la informație nu sunt.

Prin urmare, reclamantul consideră că instanța urmează să oblige Inspectoratul Național de Securitate Publică să-i furnizeze informația completă, autentică și veridică, solicitată prin cererile din 20 octombrie 2025, efectiv deținută de către furnizorul de informații, cu eliberarea copiei autentificate a Acordului de colaborare încheiat la 23 aprilie 2014 între Inspectoratul General al Poliției și AO „Centrul Național de Prevenire a Abuzului față de Copii (CNPAC)".

Argumentele autorității publice pârâte:

La 17 decembrie 2025, reprezentantul autorității publice pârâte Inspectoratul Național de Securitate Publică a depus referință, prin care a solicitat respingerea acțiunii în contencios administrativ formulată de reclamantul Igor Spînu împotriva Inspectoratului Național de Securitate Publică, terț AO „Central National de Prevenire a Abuzului față de Copii", ca fiind nefondată.

Totodată, a remis cerere privind declararea drept inadmisibilă a acțiunii, în temeiul art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ (f.d. 109-116).

Opinia persoanei terțe:

Fiind notificată despre cererea de chemare în judecată, terțul AO „Centrul Național de Prevenire a Abuzului față de Copii" nu a făcut uz de dreptul său procesual de a depune referința.

Obiecțiile reclamantului:

Prin cererea din 06 ianuarie 2026, reclamantul menționează că argumentul Inspectoratului Național de Securitate Publică precum că reclamantul nu justifică un „drept vătămat" în sensul art. 17 Cod administrativ și că acțiunea ar fi una *actio popularis* este fals și contrazis de noile înscrisuri și hotărâri judecătorești definitive.

Reclamantul declară că dreptul său și al copiilor săi minori a fost grav vătămat prin aplicarea abuzivă a „colaborării" dintre Poliție și AO „Centrul Național de Prevenire a Abuzului față de Copii".

Totodată, susține că are un drept vătămat actual și concret, or, refuzul Inspectoratului Național de Securitate Publică de a prezenta actele care au stat la baza „colaborării" din 2019 (când i-au fost luați copiii) îl împiedică să demonstreze în totalitate lanțul cauzal al abuzului în fața instanțelor naționale și internaționale (CEDO).

Cu privire la „expirarea acordului", reclamantul comunică că acțiunile s-au produs în 2019, invocând o colaborare activă. Dacă, Acordul era expirat, acțiunile poliției de a solicita servicii AO „Centrul Național de Prevenire a Abuzului față de Copii" erau, cu atât mai mult, ilegale și arbitrare. Mai mult, Inspectoratul Național de Securitate Publică nu poate invoca propria neglijență sau lipsa unui cadru valabil pentru a refuza accesul la informații despre baza legală a acțiunilor sale.

Aprecierea instanței:

Studiind pretențiile reclamantului, argumentele autorității publice pârâte și înscrisurile anexate la actele cauzei, judecătorul apreciază cererea de chemare în judecată admisibilă, dar pasibilă respingerii din următoarele considerente

Potrivit art. 5 Cod administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

În conformitate cu art. 10 alin. (1) Cod administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Conform art. 11 alin. (1) Cod administrativ, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile - actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat, b) acte favorabile - actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

În corespundere cu art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

În sensul art. 20 Cod administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod

În temeiul art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

În conformitate cu art. 206 alin. (1) Cod administrativ, o acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acţiune în contestare); b) obligarea autorităţii publice să emită un act administrativ individual (acţiune în obligare); c) impunerea la acţiune, la tolerare a acţiunii sau la inacţiune (acţiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulităţii unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acţiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acţiune de control normativ).

Conform art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanţa verifică din oficiu dacă sunt întrunite condiţiile pentru admisibilitatea unei acţiuni în contenciosul administrativ.

Dispozițiile legale citate enunță temeiurile de bază de admisibilitate a cererii de chemare în judecată formulată în instanța de contencios administrativ:

- prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului;
- competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ;
- respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ;
- respectarea procedurii prealabile;
- respectarea termenului de înaintare a acțiunii;

– prezența unui drept vătămat căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă.

Articolul 25 al Legii nr. 148 din 9 iunie 2023 privind accesul la informațiile de interes public, prevede că (1) Orice persoană care revendică dreptul de acces la informațiile de interes public poate contesta în instanţa de judecată orice acţiune sau inacțiune a furnizorilor de informații prin care s-au încălcat prevederile prezentei legi. (2) Contestarea acțiunilor sau inacțiunilor furnizorilor de informații se realizează prin depunerea unei acţiuni în contencios administrativ, care se înaintează şi se examinează în conformitate cu prevederile Codului administrativ, fără respectarea procedurii prealabile, cu excepțiile şi completările stabilite de prezenta lege. În partea ce ține de procedura contenciosului administrativ, toți furnizorii de informații sunt asimilați autorităților publice. (3) Acţiunea în contencios administrativ se înaintează în decurs de 30 de zile de la data comunicării răspunsului furnizorului de informații. Dacă furnizorul de informații nu soluționează cererea în termenul prevăzut la art. 19, acţiunea în contencios administrativ poate fi înaintată în decursul unui an de la data expirării termenului.

Din actele dosarului s-a constatat că reclamantul Igor Spînu la 20 octombrie 2025 a depus la Inspectoratul Național de Securitate Publică cererea nr. S-1417/25 și cererea nr. S-1421/25, în temeiul Legii nr. 148 din 9 iunie 2023 privind accesul la informația de interes public și eliberarea actelor solicitate.

De către autoritatea publică pârâtă, cererile sus-enunțate au fost conexate, în temeiul art. 80 alin. (2) Cod administrativ, și Inspectoratul Național de Securitate Publică a emis răspunsul nr. 34/S-1417/25 din 30 octombrie 2025.

Nefiind de acord cu scrisoarea autorității publice pârâte, la 24 noiembrie 2025 reclamantul a depus prezenta acțiune în instanța de judecată, invocând faptul că răspunsul nu conține răspuns la toate întrebările formulate și nu i-au fost eliberate actele solicitate.

În baza prevederilor art. 39 Cod administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Competența pentru examinarea prezentei acțiuni, în conformitate cu prevederile art. 191 alin. (1) și art. 196 alin. (1) Cod administrativ revine Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), astfel, cererea de chemare în judecată fiind depusă cu respectarea dispozițiilor legale menționate.

Ținând cont de circumstanțele constatate, raportate la prevederile legale enunțate, judecătorul reține că acțiunea reclamantului este depusă cu respectarea competenței materiale și jurisdicționale, în termenul prevăzut de lege, fiind contestat actele administrative emise de către autoritatea publică competentă, care

produc efecte juridice în exterior și au caracter defavorabil reclamantului, astfel, acțiunea este admisibilă.

Totodată, judecătorul va concluziona în privința netemeiniciei acțiunii reținând următoarele argumente.

Articolul 34 din Constituția Republicii Moldova, prevede expres că dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit. Autoritățile publice, potrivit competențelor ce le revin, sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal.

Potrivit art. 3 din Legea privind accesul la informațiile de interes public nr. 148 din 09 iunie 2023, asigurarea accesului la informațiile de interes public se bazează pe următoarele principii: a) principiul oferirii informațiilor de interes public – toate informațiile deținute de furnizorii de informații se prezumă a fi publice.

În sensul art. 4 din Legea privind accesul la informațiile de interes public nr. 148 din 09 iunie 2023, informații de interes public sunt toate informațiile deținute de furnizorii de informații, indiferent de suportul de stocare (pe hârtie, în formă electronică sau în orice alt format).

Conform art. 5 din Legea privind accesul la informațiile de interes public nr. 148 din 09 iunie 2023, furnizorii de informații sunt: a) autoritățile publice; b) instituțiile publice; c) întreprinderile de stat și întreprinderile municipale; d) persoanele juridice de drept privat controlate de furnizorii de informații prevăzuți la lit. a-c), în conformitate cu art. 203 alin. (3)-(7) din Codul civil nr.1107/2002; e) persoanele juridice de drept privat care prestează servicii publice, servicii publice de gospodărie comunală sau servicii de decontare; f) întreprinderile energetice care desfășoară activități în domeniul gazelor naturale, al energiei electrice sau al energiei termice; g) asociațiile profesionale și organele de autoadministrare, constituite prin lege, ale profesiilor din sectorul justiției; h) partidele politice.

În acord cu art. 6 din Legea privind accesul la informațiile de interes public, orice persoană fizică sau juridică are dreptul la accesul la informațiile de interes public, în formele și condițiile prevăzute de lege. Furnizorii de informații sunt obligați să asigure accesul la informațiile de interes public, în formele și condițiile prevăzute de lege.

În corespundere cu art. 13 din Legea privind accesul la informațiile de interes public, orice persoană fizică sau juridică are dreptul să solicite și să obțină informații de interes public în condițiile legii, prin înaintarea unei cereri de comunicare a informațiilor de interes public. Furnizorii de informații sunt obligați să comunice informațiile de interes public solicitate, în condițiile legii. Prevederile Codului administrativ se aplică numai în măsura în care nu contravin prevederilor prezentei legi.

În concordanță cu art. 19 din Legea privind accesul la informațiile de interes public, informațiile de interes public se comunică solicitantului din momentul în care sunt disponibile pentru a fi comunicate, dar nu mai târziu de 10 zile de la data înregistrării cererii. Termenul stabilit la alin. (1) poate fi prelungit cu cel mult 7 zile în cazul în care cererea este complexă sau se solicită un volum mare de informații, care necesită timp suplimentar pentru prelucrare. Prelungirea are efect doar dacă solicitantul este informat despre aceasta în scris, în interiorul termenului prevăzut la alin. (1) și cu indicarea motivelor prelungirii. În cazul conexării cererilor conform art. 18, termenul de examinare și soluționare curge de la data înregistrării primei cereri înaintate de către solicitant. Cererile adresate verbal se soluționează imediat, în ziua înaintării, dacă informațiile solicitate sunt disponibile pentru a fi comunicate imediat. În cazul în care informațiile solicitate nu sunt disponibile pentru a fi comunicate imediat sau acestea sunt cu accesibilitate limitată, solicitantul este îndrumat să înainteze o cerere în formă electronică sau în scris, care va fi examinată și soluționată în termenele prevăzute la alin. (1)-(3).

În baza art. 21 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative.

Așadar, reclamantul Igor Spînu la data de 20 octombrie 2025 a adresat Inspectoratului Național de Securitate Publică, următoarele întrebări:

1. *În baza cărui act (decizie, ordonanță, dispoziție e.c.t.) s-a dispus a fi încheiat Acordul de colaborare la 23 aprilie 2014?*

2. *Conform căror criterii a fost ales A.O. CNPAC de a încheia acest Acord de colaborare la 23 aprilie 2014?*

3. *În afară de AO CNPAC au mai fost și alte persoane juridice care participau la concursul de a încheia acest Acord de colaborare?*

4. *La caz că a existat o altă persoană juridică în concurs, să-mi comunicați din care criterii n-au îndeplinit condițiile și nu a fost aleasă o altă persoană juridică?*

5. *În conformitate cu care prevederi legale a fost încheiat la 23 aprilie 2014, Acordul de colaborare între Inspectoratul General al Poliției al MAI din Republica Moldova și AO „Centrul Național de Prevenire a Abuzului față de Copii" (CNPAC)?*

6. *Cine a semnat și a reprezentat Inspectoratul General al Poliției al MAI din Republica Moldova la încheierea Acordului de colaborare din 23 aprilie 2014 cu AO „Centrul Național de Prevenire a Abuzului față de Copii" (CNPAC), și totodată să-mi puneți spre cunoștință actele confirmătoare deținerii astfel de împuterniciri și competență.*

7. *Să-mi comunicați norma legală și prevederile expres stipulate, dacă în temeiul acestui Acord de colaborare, AO CNPAC avea sau nu împuternicire și*

competența efectuării evaluării inițiale și complexe a copiilor aflați în situație de risc?

8. *Dacă în perioadă anului 2019 acest Acord de colaborare din 23 aprilie 2014 produce efecte juridice, în sensul dacă nu era anulat?*

9. *În prezent, acest Acord de colaborare din 23 aprilie 2014 produce efecte juridice?*

10. *Eliberarea în copie autentificată a fișei postului, dispozițiilor generale a postului și împuternicirile deținute ale funcționarului, în drept a încheia Acordul de colaborare între Inspectoratul General al Poliției al MAI din Republica Moldova și AO „Centrul Național de Prevenire a Abuzului față de Copii" (AO CNPAC) încheiat la 23 aprilie 2024.*

11. *Dacă după încheierea Acordului de colaborare din 23 aprilie 2014, Memorandumul de colaborare între Centrul pentru combaterea traficului de persoane (CCTP) al MAI din Republica Moldova și AO „Centrul Național de Prevenire a Abuzului față de Copii" (AO CNPAC) încheiat în or. Chișinău la data de 12 ianuarie 2012, continuă să producă efecte juridice?*

Urmare a desfășurării procedurii administrative și a examinării solicitărilor reclamantului, la 30 octombrie 2025, Inspectoratul Național de Securitate Publică a formulat și a remis răspunsul motivat nr. 34/S-1417/25.

Conform răspunsului nr. 34/S-1417/25 din 30 octombrie 2025, Inspectoratul Național de Securitate Publică *a comunicat că Acordul de colaborare din 23 aprilie 2014 dintre Inspectoratul General al Poliției și AO „Centrul Național de Prevenire a Abuzului față de Copii" a fost încheiat în temeiul și cu respectarea prevederilor actelor normative, care, la acel moment, reglementau procesul de cooperare a autorităților publice cu organizațiile neguvernamentale, precum și responsabilitățile instituționale în domeniul protecției copilului și combaterii abuzului. Astfel, temeiul legal al încheierii acordului a fost bazat pe următoarele acte normative:*

1) Legea nr. 320/2012 privind activitatea Politiei și statutul polițistului;

2) Legea nr. 140/2013 privind protecția copilului împotriva violenței, neglijării, exploatării și traficului;

3) Hotărârea Guvernului nr. 270/2014 privind mecanismul intersectorial de cooperare în domeniul protecției copilului;

4) Convenția ONU privind Drepturile Copilului, la care Republica Moldova a aderat în anul 1993;

5) Strategia națională pentru protecția copilului 2014-2020, conține un obiectiv strategic de bază în prevenirea si combaterea violentei, neglijării, exploatării și traficului de copii.

AO „Centrul Național de Prevenire a Abuzului față de Copii" este o organizație neguvernamentală din Republica Moldova care din anul 1997

promovează dreptul copiilor la protecţie împotriva oricăror forme de violenţă.

Selectarea AO „Centrul Naţional de Prevenire a Abuzului faţă de Copii" s-a realizat în considerarea experienţei profesionale, capacităţilor instituţionale şi expertizei recunoscute la nivel naţional în domeniul prevenirii şi combaterii abuzului asupra copiilor. La acel moment, AO „Centrul Naţional de Prevenire a Abuzului faţă de Copii" era una dintre puţinele organizaţii, acreditate din anul 1998 şi înregistrate la Ministerul Justiţiei, cu specialişti autorizaţi în evaluare psihologică şi consiliere a copiilor victime ale violenţei.

Nu a existat o procedură de concurs public, întrucât Acordul de colaborare nu constituie un contract de achiziţie publică, ci un instrument de cooperare interinstituţională.

AO „Centrul Naţional de Prevenire a Abuzului faţă de Copii" îşi desfăşoară activitatea în conformitate cu Legea nr. 140/2013 privind protecţia specială a copiilor aflaţi în situaţie de risc şi a copiilor separaţi de părinţi, precum şi Hotărârea Guvernului nr. 270/2014, care aprobă Instrucţiunile privind mecanismul intersectorial de cooperare pentru protecţia copilului.

Potrivit art. 9 alin. (1) din Legea nr. 140/2013, evaluarea iniţială a situaţiei copilului este efectuată de specialistul în protecţia drepturilor copilului, iar în lipsa acestuia, de asistentul social comunitar, cu implicarea, după caz, a altor specialişti din domeniul sănătăţii, educaţiei şi ordinii publice.

În baza Hotărârii Guvernului nr. 270/2014, pct. 7-8 şi 25, managerul de caz efectuează evaluarea iniţială şi complexă a situaţiei copilului împreună cu echipa multidisciplinară. Organizaţiile neguvernamentale, conform art. 7^1 lit. r) din Legea nr. 140/2013 şi pct. 6 din Hotărârea Guvernului nr. 270/2014, sunt recunoscute drept parteneri activi în cooperarea intersectorială pentru protecţia copilului, având rol de sprijin şi expertiză tehnică.

Statutul AO „Centrul Naţional de Prevenire a Abuzului faţă de Copii" este public, conform Legii nr. 220/2007, art. 34 şi 34^1, şi poate fi consultat pe site-ul organizaţiei sau la Agenţia Servicii Publice.

Acordul a fost semnat de către şeful Inspectoratului General al Poliţiei, Ion Bodrug, care la data de 23 aprilie 2014, deţinea funcţia respectivă şi avea competenţa legală de semnatar.

În temeiul art. 13 lit. a) şi d^1) din Legea nr. 320/2012 privind activitatea Poliţiei şi statutul poliţistului, precum şi pct. 13 din Regulamentul Inspectoratului General al Poliţiei, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 547/2019, conducătorul Inspectoratului General al Poliţiei este abilitat să reprezinte instituţia şi să încheie acte juridice şi acorduri necesare realizării atribuţiilor instituţionale, inclusiv acorduri de colaborare.

Urmare a încheierii Acordului de colaborare menţionat, relaţiile dintre ambele instituţii s-au realizat în conformitate cu art. 13 lit. a) şi d^1) din Legea nr.

320/2012 şi protocoalele interministeriale care permit cooperarea legală a Poliţiei cu AO „Centrul Naţional de Prevenire a Abuzului faţă de Copii", în vederea solicitării serviciilor specializate adaptate necesităţilor copiilor victime ale violenţei, neglijării, exploatării şi traficului de fiinţe umane.

Astfel, Acordul a stabilit mecanismul de cooperare, domeniile de intervenţie şi acţiunile comune ale părţilor, orientate spre consolidarea sistemului naţional de protecţie a copilului.

Cu referire la efectele juridice ale Acordului vizat, s-a menţionat că în perioada anului 2019, Acordul de colaborare semnat la 23 aprilie 2014 între Inspectoratul General al Poliţiei şi AO „Centrul Naţional de Prevenire a Abuzului faţă de Copii" nu mai producea efecte juridice, întrucât termenul de acţiune al acestuia era până în anul 2016.

Totodată, s-a notat că Poliţia menţine un parteneriat continuu şi de lungă durată cu AO „Centrul Naţional de Prevenire a Abuzului faţă de Copii", stabilit încă din anul 2012, prin semnarea succesivă a mai multor acorduri şi protocoale de colaborare, care au consolidat cooperarea instituţională în domeniul prevenirii şi combaterii violenţei asupra copiilor.

Referitor la solicitarea de eliberare a copiei autentificate a Acordului menţionat, s-a comunicat reclamantului că potrivit Indicatorului documentelor şi al termenelor de păstrare, aprobat prin Anexa nr. 2 la Ordinul MAI nr. 401/2016, punctul 69, documentele de tip „Acorduri, protocoale, contracte de colaborare" au un termen de păstrare de 3 ani. Prin urmare, întrucât termenul de păstrare a documentului a expirat, acordul nu se mai regăseşte în arhiva Inspectoratului General al Poliţiei, iar prezentarea unei copii conforme cu originalul nu este posibilă, din care considerent, Inspectoratul Naţional de Securitate Publică a fost în imposibilitate de a elibera reclamantului o copie autentificată.

La 20 mai 2021, parteneriatul a fost prelungit prin încheierea unui nou Acord de colaborare între Inspectoratul General al Poliţiei şi AO „Centrul Naţional de Prevenire a Abuzului faţă de Copii". Noul document are drept scop continuarea cooperării interinstituţionale în domeniul protecţiei copiilor, prevenirea violenţei şi consolidarea mecanismului intersectorial reglementat de Legea nr. 140/2013 şi Hotărârea Guvernului nr. 270/2014.

Memorandumul de colaborare semnat între AO „Centrul Naţional de Prevenire a Abuzului faţă de Copii" şi Centrul pentru Combaterea Traficului de Persoane, la momentul semnării, instituţie subordonată Ministerului Afacerilor Interne, semnat la 12 ianuarie 2012, a fost un document distinct de cooperare, având ca obiect prevenirea şi combaterea traficului de fiinţe umane. Încheierea ulterioară a Acordului de colaborare la 23 aprilie 2014 între Inspectoratul General al Poliţiei şi aceeaşi asociaţie nu a produs efectul de abrogare sau substituire a Memorandumului semnat în anul 2012, întrucât acestea vizau

domenii de cooperare diferite și au fost semnate de structuri distincte ale Ministerului Afacerilor Interne.

Totodată, având în vedere că Memorandumul din 2012 a fost încheiat pe perioadă determinată (3 ani) și nu a fost prelungit ulterior, acesta nu mai produce efecte juridice după expirarea termenului de valabilitate, estimativ după anul 2015.

În concluzie, Inspectoratul Național de Securitate Publică, în calitate de subdiviziune a Inspectoratului General al Poliției, a subliniat că asigură, în continuare, cooperarea cu organizațiile neguvernamentale acreditate în domeniul protecției copilului, în limitele competențelor prevăzute de legislația națională, iar în cazul în care vor surveni neclarități suplimentare sau se va impune furnizarea unor informații adiționale relevante pentru obiectul prezentei, Inspectoratul Național de Securitate Publică a relevat că rămâne deschis și disponibil pentru oferirea clarificărilor necesare, în limitele competențelor legale.

Verificând legalitatea și temeinicia acțiunilor autorității publice pârâte, judecătorul nu a remarcat încălcări admise de către Inspectoratul Național de Securitate Publică la emiterea răspunsului în privința căruia reclamantul își manifestă dezacordul, ori, cererile reclamantului de furnizare a informației au fost satisfăcute pe deplin, fiindu-i puse la dispoziție informațiile deținute de posesorul informației.

La fel, judecătorul subliniază faptul că, necorespunderea răspunsului dat de către autoritate, cu așteptările reclamantului, nu poate constitui motiv pentru argumentarea pretențiilor invocate în privința acesteia. Totodată, conținutul unui răspuns la o cerere adresată unei autorități publice, nu poate fi pus în discuție, deoarece petiționarul nu poate să pretindă ca răspunsul la cerere să fie dat conform propriei sale formulări sau într-un anumit sens, după dorința personală, stabilirea răspunsului fiind atributul exclusiv, autorității publice competente.

Judecătorul concluzionează că, pretențiile invocate în suportul acțiunii nu sunt susceptibile să confirme încălcarea dreptului de acces la informație a reclamantului prin emiterea răspunsului la cererile sale.

De asemenea, judecătorul învederează că Inspectoratul Național de Securitate Publică și-a exercitat dreptul discreționar la emiterea răspunsului nominalizat, conform competenței, în limite legale, și conform scopului acordat prin lege, motiv pentru care, temeiuri de admitere a acțiunii formulate nu au fost determinate.

În asemenea circumstanțe, judecătorul respinge pretenția de constatare a faptului că Inspectoratul Național de Securitate Publică a încălcat reclamantului dreptul de acces la informațiile de interes public, prin refuzul de a elibera actele solicitate și furnizarea informației complete solicitate prin cererile din 20 octombrie 2025, ca neîntemeiată.

Subsecvent, pretenția reclamantului privind obligarea Inspectoratul Național

de Securitate Publică să furnizeze informația solicitată prin cererile din 20 octombrie 2025, înregistrate cu nr. S-1421/25 și nr. S-1417/25, în temeiul Legii nr. 148 din 09.06.2023 privind accesul la informație de interes public și să elibereze actele solicitate, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

Conform art. 224 Cod administrativ, (1) examinând acţiunea în contencios administrativ în fond, instanţa de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri:

a) în baza unei acţiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum şi o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sunt ilegale şi prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale;

b) în baza unei acţiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă şi obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată;

c) în baza unei acţiuni în realizare, obligă la acţiune, tolerare sau inacțiune, dacă o astfel de pretenție a reclamantului este întemeiată;

d) în baza unei acţiuni în constatare, constată existența sau inexistența unui raport juridic ori nulitatea unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul;

e) în baza unei acţiuni de control normativ, anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul;

f) respinge acţiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condiţiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)-e).

În conformitate cu art. 225 din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Având în vedere faptul că judecătorul s-a expus asupra argumentelor de principiu invocate de partea reclamantă, în rest, respinge argumentele reclamantului, și consideră că nu este necesar să răspundă la fiecare în parte, acestea fiind vădit neîntemeiate şi inadmisibile, ori, în sensul jurisprudenței Curţii Europene a Drepturilor Omului, articolul 6 § 1 din Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului obligă, inter alia, instanţele naționale să examineze adecvat declarațiile, argumentele şi probele, cu

toate acestea, deși articolul 6 § 1 al Convenției obligă instanţele să-și motiveze deciziile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând instanțelor să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument (a se vedea Van de Hurk v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, §§ 59 și 61, Series A nr. 288, și Burg v. France (dec.), nr. 34763/02, ECHR 2003-II).

Întinderea obligației de a-și motiva deciziile poate varia în conformitate cu natura deciziei şi trebuie determinată în lumina circumstanțelor cauzei (a se vedea Ruiz Torija v. Spain și Hiro Balani v. Spain, 9 decembrie 1994, Series A nr. 303-A și 303-B, § 29 și, respectiv, § 27; și Helle v. Finland, 19 decembrie 1997, § 55, Reports of Judgments and Decisions 1997-VIII, inclusiv hotărârea Curţii Europene a Drepturilor Omului pronunțată în pricina Fomin v. Moldova, nr. 36755/06, § 31, 11 octombrie 2011).

Din raționamentele enunțate supra, judecătorul conchide asupra netemeiniciei acțiunii înaintate de Igor Spînu împotriva Inspectoratului Național de Securitate Publică, terț AO „Centrul Național de Prevenire a Abuzului față de Copii” cu privire la constatarea încălcării dreptului la acces la informații de interes public și obligarea prezentării informație, ori, fiind stabilit că cererile reclamantului au fost soluționate, nefiind constatată încălcarea unui drept al reclamantului prin activitatea administrativă a Inspectoratului Național de Securitate Publică, solicitările reclamantului se constată a fi neîntemeiate și nefondate.

În conformitate cu prevederile art. 25-29 din Legea nr. 148 din 09 iunie 2023 privind accesul la informațiile de interes public, art. 218 lit. a), 219, 224, 225, 229 din Codul Administrativ al Republicii Moldova, judecătorul,

h o t ă r ă ș t e :

Se respinge ca neîntemeiată acțiunea de contencios administrativ înaintată de Igor Spînu împotriva Inspectoratului Național de Securitate Publică, terț Asociația Obștească Centrul Național de Prevenire a Abuzului față de Copii cu privire la constatarea încălcării dreptului la acces la informații de interes public și obligarea prezentării informație solicitată prin cererile depuse cu nr.S-1421/25 și nr.S-1417/25 din 20 octombrie 2025.

Hotărârea cu drept de apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Judecător Rodica Nicula